

Hledání divokých krocánů

Stuart Wilson

Evropané se poprvé setkali s divokými krocany, když Španělé přišli do Mexika v 15. století. Poddruh z jižního Mexika (*Meleagris gallopavo gallopavo*) byl již dva tisíce let domestikovaný a krotcí ptáci byli následně převezeni zpět do Španělska.

Photo: Stuart Wilson

Krocán divoký

Takže když se Mayflower plavil do Nové Anglie v roce 1620, noví osadníci byli poněkud překvapeni, když objevili další poddruhy divokého krocana

(*Meleagris gallopavo silvestris*) v lesích východního pobřeží. Ve skutečnosti bylo v severní Americe v té době šest poddruhů divokého krocana. Floridský krocán (*Meleagris gallopavo osceola*) z bažin everglades, Merriamův krocán (*Meleagris gallopavo merriami*) z pásma alpinských luk Skalistých hor, Gouldova krocán (*Meleagris gallopavo mexicana*) z křovinných pouští severozápadního Mexika, a Rio Grande krocán (*Meleagris gallopavo intermedia*) z břehů slavné řeky, která protéká přes Texas a Nové Mexiko.

Příchod Evropanů však znamenal devastaci populací divokých krocánů. Stejně jako holub stěhovavý (*Ectopistes migratorius*) a bizon prérijní (*Bison bison*) i divocí krocáni byli loveni v průmyslovém měřítku, aby pomohly nakrmit rostoucí populaci bílých přistěhovalců. Do roku 1900 byly krůty vyhubeny v osmi amerických státech. Protože bylo zřejmé, že je třeba něco udělat, americká vláda se pustila do ambiciózního plánu zpětné reintrodukce.

Vejce divokých krocánů byla sbírána ve volné přírodě, kuřata byla líhnuta v obrovských množstvích a vypouštěna v mnoha státech USA. První pokusy ale selhaly a početnost krocánů se nezvyšovala, dokud vláda nezměnila svou strategii a nepřestoupila k přemístění volně žijících dospělých ptáků. Toto se ukázalo být úspěšnější metodou, která byla dále zdokonalena zavedením vystřelovací odchytné sítě.

Početnost divokých krocánů se v nejkritičtějších obdobích odhadovala na přibližně 30 000 ptáků, dnešní stavy se počítají na více než 7 milionů jedinců. Tento projekt je proto možná nejúspěšnějším záchraným projektem dvacátého století.

Photo: Stuart Wilson

NP Wildcat Canyon

V září roku 2016 jsem cestoval do Kalifornie, abych navštívil rodinu a s úmyslem vyfotit a zachytit záběry divokého krocana v lesích kolem San Franciska. Přestože přirozeně se vyskytující kalifornský divoký krocan (*Meleagris gallopavo callifornica*) vyhynul před více než 10 000 lety, existuje zde početná populace vysazených ptáků z projektů z osmdesátých let devatenáctého století. Jedná se o poddruh Rio Grande a početná populace se nachází v Berkeley Hills severně od města. Své úsilí jsem soustředil na několik strmých bohatě porostlých údolí v národním parku Wildcat Canyon.

Netrvalo dlouho, než jsem slyšel známé kodrcavé volání dospělého kohouta, a když najdeš jednoho krocana, najdeš druhého a pak dalšího a brzy jsem mohl natočit skupinu přibližně dvaceti ptáků. Mladí krocani, známí místně jako jacks a jennys, už měli velikost dospělých krůt se šedivými krky a malým laloky. Dospělí krocani byly mnohem větší s růžově modrými krky a vzpřímenou chůzí. Poddruh Rio Grande je jeden z menších poddruhů, větší než zdobnělý krocan floridský, ale pouze

dvě třetiny velikosti východního a Gouldova poddruhu. Divocí krocani mohou být velmi plaší, zvláště v loveckých oblastech, ale tito ptáci byly přiměřeně přístupní a částečně měly tendenci pózovat před krůtami. Stejně náhle jak jsem je objevil, tak náhle zmizeli a tiše se vytratili do hlubin lesa.

Photo: Stuart Wilson

Krocan divoký tři samci

*Z originálu v The International Newsletter of the World Pheasant Association (issue 102)
přeložil a pro potřeby WPA CZ-SK upravil Ing. Jiří Mrnka.*